

Η Σημασία της Εκπαίδευσης των Εργαζομένων στην Επιχείρηση και της Κατήχησης του Ποιμνίου στην Εκκλησία (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Η αναγκαιότητα της εκπαίδευσης των εργαζομένων μιας επιχείρησης ανά τακτά διαστήματα συνιστά μια από τις πιο βασικές λειτουργίες της διαχείρισης ανθρώπινων πόρων. Με τον ευρύ όρο « εκπαίδευση » εννοούμε την οργανωμένη διαδικασία μάθησης, που στοχεύει στην απόκτηση γνώσεων και ικανοτήτων για έναν συγκεκριμένο σκοπό [59]. Στον επιχειρηματικό χώρο, η έννοια της εκπαίδευσης του εργατικού δυναμικού συνδέεται αναπόσπαστα με τον στόχο της μεταβολής της συμπεριφοράς των εργαζομένων, κατά τρόπο που να οδηγεί στη διεύρυνση των τεχνικών και διοικητικών γνώσεών τους και της δυνατότητάς τους να επιλύουν τα προβλήματα που ανακύπτουν στον

τομέα της εργασίας τους, με αποτελεσματικό τρόπο.

Η διάγνωση και εκτίμηση των εκπαιδευτικών αναγκών σε συνδυασμό με τους στόχους της επιχείρησης, ο καθορισμός των στόχων της εκπαίδευσης του προσωπικού και η αξιολόγηση της αποτελεσματικότητάς της, αποτελούν τους βασικούς πυλώνες μιας διαδικασίας, που αναμφισβήτητα προσδίδει ανταγωνιστικό πλεονέκτημα σε μια επιχείρηση. Μ'αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται τόσο η αύξηση της αποτελεσματικότητας και παραγωγικότητας των ίδιων των εργαζομένων, όσο και η επίδοση της ίδιας της επιχείρησης συνακολούθως [60]. Όλα τα παραπάνω πρέπει αναμφισβήτητα να συσχετιστούν με τις ραγδαίες κοινωνικές αλλαγές που έχουν συντελεστεί κατά την εποχή της νεωτερικότητας. Η συσσώρευση νέων γνώσεων, την οποία έχει προκαλέσει η εξέλιξη των επιστημών και η εισαγωγή των νέων τεχνολογιών σε κάθε έκφανση της κοινωνικής ζωής, και ο συνεχής μετασχηματισμός των εκπαιδευτικών συστημάτων με στόχο την προαγωγή της δια βίου μάθησης και εκπαίδευσης των πολιτών αποδεικνύουν με κατηγορηματικό τρόπο τη σημασία της εκπαίδευσης στη σύγχρονη κοινωνία. Η δυνατότητα των εργαζομένων μιας επιχείρησης να μαθαίνουν συνεχώς και μάλιστα γρηγορότερα από τους εργαζόμενους σε άλλες παρεμφερείς επιχειρήσεις, συνδέεται αναπόσπαστα με την ίδια την επιβίωση της. Μ'αυτόν τον τρόπο, μπορεί να αντιμετωπιστεί επιτυχώς η επίλυση μιας σειράς οργανωτικών προβλημάτων μιας εταιρείας, τα οποία αφορούν – εκτός των άλλων – στη βελτίωση της ποιότητας των παραγόμενων προϊόντων ή παρεχόμενων υπηρεσιών, τη μείωση της σπατάλης, την εξοικείωση με την εποικοδομητική χρήση του εξοπλισμού, τη μείωση του κόστους της επίβλεψης των εργαζομένων, την αύξηση του ζήλου τους και την εν γένει εφαρμογή της επιχειρηματικής στατηγικής [61] .

Όμως και στον χώρο της Εκκλησίας, η αναγκαιότητα της κατήχησης των πιστών στη δογματική, ηθική, κοινωνική, εσχατολογική ή άλλη διδασκαλία της Εκκλησίας είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με το έργο του ποιμένα. Οι ποιμένες καλούνται να αναδειχθούν σε διδασκάλους [62] της Εκκλησίας, που θέτουν ως πρωταρχικό στόχο τους να μορφώσουν το ποίμνιο τους στην αλήθεια του Χριστού, πράγμα το οποίο αποτελεί την πεμπτουσία του ποιμαντικού έργου [63] . Η σύνδεση της ιδιότητας του ποιμένα με την ιδιότητα του δασκάλου απορρέει κατευθείαν από το τριπλό αξίωμα του Χριστού, ένα από τα οποία είναι το προφητικό και το διδακτικό. Γι' αυτό και σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, η διδασκαλία του λόγου του Θεού προσδιορίζει την ουσία του ποιμαντικού έργου [64] . Ο ποιμένας οφείλει να καταστήσει τους πιστούς συνειδητούς μετόχους της αλήθειας του Χριστού και να τους εγκεντρίσει στην παράδοση της Εκκλησίας, εντός της οποίας διαφυλάσσεται η παρακαταθήκη της πίστεως. Αν δεν το πράξει, τότε το ποιμαντικό έργο μένει μετέωρο και οδηγείται σε αποτυχία.

Εξάλλου και η ιεραποστολική δράση των σύγχρονων ποιμένων της Εκκλησίας, οι οποίοι συνεχίζουν την μακρόχρονη παράδοση των προκατόχων τους ανά τους αιώνες, απορρέει από την εντολή του ίδιου του Χριστού, ο οποίος ενέτειλε τους μαθητές του να κηρύξουν το ευαγγέλιο Του σε όλη την οικουμένη [65] . Η μοναδική σημασία του έργου της κατήχησης των πιστών διακηρύσσεται και από

τους κανόνες της Εκκλησίας, οι οποίοι καθιστούν επιτακτική τη συνάντηση του Λόγου του Θεού με τον άνθρωπο κάθε εποχής και κοινωνίας [66] . Το ίδιο συνέβαινε άλλωστε και στους κόλπους των χριστιανικών κοινοτήτων της πρώιμης αποστολικής και μεταποστολικής εποχής. Η αποσαφήνιση της διδασκαλίας της Εκκλησίας σε συστηματικά κηρύγματα και μυσταγωγικές κατηχήσεις αποτελούσε ένα απαραίτητο ποιμαντικό έργο των ποιμένων της Εκκλησίας εκείνης της εποχής [67] . Οι πιστοί έπρεπε όπωσδήποτε να εξοικειωθούν με τη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας και να γνωρίζουν με επιχειρήματα τι ακριβώς πίστευαν και γιατί το πίστευαν.

Οι ποιμαντικές δράσεις με στόχο την κατήχηση του πληρώματος της Εκκλησίας συνδέονται και με τις τακτικές ιερατικές συνάξεις, οι οποίες διεξάγονται πάντοτε με την ευθύνη των επιχώριων μητροπολιτών, προκειμένου να καταστεί εφικτή η ποιμαντική αναγκαιότητα της επιμόρφωσης του Ιερού κλήρου. Όλα τα παραπάνω παραπέμπουν σημειολογικά στη διαδικασία της εκπαίδευσης των εργαζομένων μιας επιχείρησης, οι περιγραμματικές γραμμές της οποίας παρουσιάστηκαν ενδελεχώς στο πρώτο τμήμα του συγκεκριμένου κεφαλαίου.

[Διαβάστε ολόκληρη την εργασία εδώ](#)

Παραπομπές:

59. Matheson, D. 2008. *What is education ? In Matheson, D. (Ed). An introduction to the study of education*. New York : Routledge : σ. 2.
60. Παπαλεξανδρή, Ν., Μπουραντάς, Δ. 2003. *Διοίκηση ανθρωπίνων πόρων*. Αθήνα : Μπένος, σσ. 259 - 316.
61. Χυτήρης, Σ. 2001. *Διοίκηση ανθρώπινων πόρων*. Αθήνα : Interbooks.
62. π. Καψάνης, Γ. 2003. *Η ποιμαντική διακονία κατά τους ιερούς κανόνες* . Αθήνα : Άθως, σσ. 102 - 103.
63. π. Γκίκας, Α. Όπ. παρ. σ. 59. Βλ. σχ. Purves, A. 2004. *Reconstructing Pastoral Theology*, Louisville : Westminster John Knox Press , σ. 3.
64. Εφ. 4, 11-12 και Α΄ Τιμ.4, 11-14. Βλ. σχ. Καραβιδόπουλος, Ι. 1992. *Αποστόλου Παύλου επιστολές προς Εφεσίους Φιλιππησίους Φιλήμονα*. Θεσσαλονίκη : Πουρνάρας, σ. 163. Byrne, W. H. 2006. *The pastor as church leader and educator*. Florida : Xulon Press, σ. 1. Βλ. σχ. Κολιοφούτης, Α. 2012. *Η ποιμαντική διακονία των προβλημάτων και των αναγκών του πληρώματος της Εκκλησίας στα κείμενα των δύο Αναστασίων Α΄ και Β΄ Αντιοχείας*. (διδασκτ. διατρ.). Θεσσαλονίκη, σ. 31.
65. π. Αυγουστίδης, Α. 1999. *Ποιμένας και θεραπευτής*. Αθήνα : Ακρίτας,

σ. 33.

66. π. Καλλιακμάνης, Β. 2005. Μεθοδολογικά πρότερα της ποιμαντικής. Θεσσαλονίκη : Μυγδονία, σ. 48.

67. Φουντούλης, Ι. 1998. Ομιλιτική. Θεσσαλονίκη : Μ. Φουντούλη, σ. 38.

Βλ. σχ. Παπαδόπουλος, Σ. 1982. Πατρολογία, τ. Α΄. Αθήνα, σ. 21· Φειδάς,

Β. 2002. Εκκλησιαστική ιστορία. τ. Α΄, Αθήνα, σσ. 54, 255, 256·

Σταυρόπουλος, Α. 1997. Επιστήμη και τέχνη της ποιμαντικής. Αθήνα :

Αρμός, σ. 110. Βασιλόπουλος, Χ. 1992. Οι κατηχήσεις του Κυρίλλου

Ιεροσολύμων. Θεσσαλονίκη : Αποστολική Διακονία, σσ. 28-29, 34, 38-39

και ΙΣΕΕ, 2007. Το ενοριακό ποιμαντικό έργο στην σύγχρονη κοινωνία

Ποιμαντική Βιβλιοθήκη 13. Αθήνα, σ. 73.